

PETER SAGAN

Met John Deering

MIJN WERELD

Vertaling Gies Aalberts, Tjitske Kummer en Erik de Vries

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © Peter Sagan 2018
Oorspronkelijke titel: *My World*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 Gies Aalberts, Tjitske Kummer en Erik de Vries
Omslagontwerp: Yellow Jersey Press
Bewerking: Annemarie van Pruysen
Omslagbeeld: © Sam Barker
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2940 5
ISBN 978 94 027 5670 8 (e-book)

NUR 480
Eerste druk oktober 2018

Originele uitgave verschenen bij Yellow Jersey Press, een imprint van Penguin Random House, Londen.
The author of this work asserts all moral rights.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Proloog 9

Deel I – Richmond 25

2015 Winter 27

Over... Slowakije 40

2015 Voorjaar 47

2015 Zomer 62

Over... familie 76

2015 Herfst 90

Deel II – Doha 105

2016 Winter 107

Over... Tinkov 118

2016 Voorjaar 122

Over... Sprinting 134

2016 Zomer 142

2016 Herfst 168

Deel III – Bergen 187

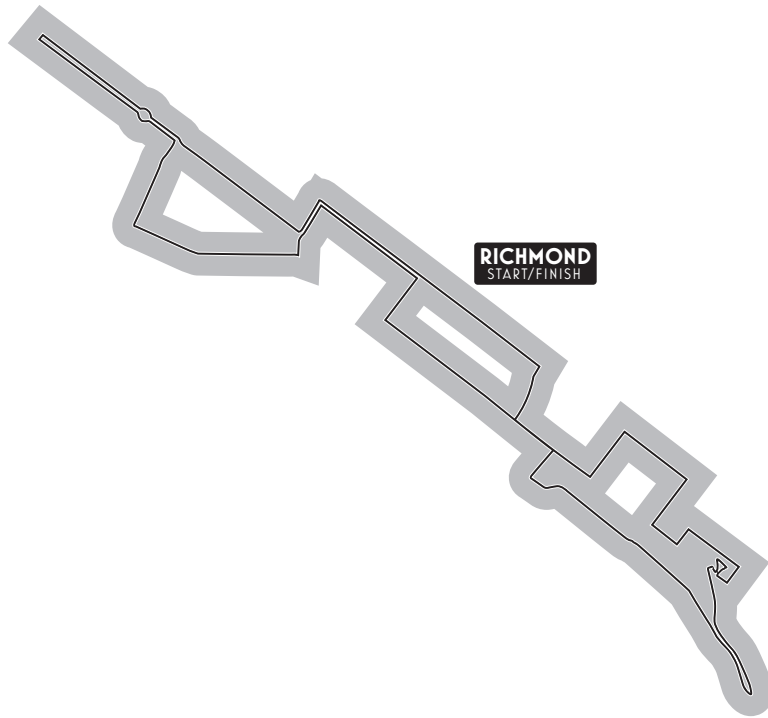
Over BORA - hansgrohe 189

2017 Winter	194
2017 Voorjaar	201
Over... Team Peter	213
2017 Zomer	226
Over... de andere jongens	242
2017 Herfst	254
Epiloog	262
Fotoverantwoording	287
Register	291

DEEL I

RICHMOND

2015

WINTER

Als er honderd renners aan de start van een koers verschijnen, zul je na afloop honderd verhalen horen. Honderd carrières leveren honderd verschillende boeken op. Iedereen is bijzonder maar niemand is speciaal.

Ik vertel je dit bij aanvang van mijn verhaal omdat het belangrijk is te onthouden dat iedereen een verhaal heeft. Het mijne is niet belangrijker dan dat van een ander, hooguit anders. Net zoals het verhaal van ieder ander van het mijne en alle andere zal afwijken.

Mijn verhaal is sinds het begin van mijn carrière aan veranderingen onderhevig. Het is de afgelopen drie jaar veranderd en zal dat in de toekomst blijven doen. Het zal alweer veranderd zijn voordat ik het slot van dit boek bereikt heb, net als het jouwe. Laten we wel wezen, sommige van onze verhalen zijn veranderd terwijl ik deze zin aan het schrijven was.

MIJN WERELD

Wat ik hiermee wil zeggen is dat ik je mijn levensverhaal onmogelijk kan vertellen, omdat mijn leven nog aan de gang is en het elke dag verandert, net als het jouwe en dat van iedereen in je omgeving. Ik ben nog maar 28, dus tegen de tijd dat ik mijn levensverhaal vertel, hoop ik in een grote leren fauteuil te zitten, terwijl ik een walmende pijp rook en door mijn restanten dun en wit geworden haar strijk. Een anekdote die ik dan zeker zal vertellen, en die je geloof ik alleen van mij te horen kunt krijgen, is dat ik drie jaar op rij wereldkampioen wielrennen op de weg ben geworden. Niemand anders is ooit drie keer op rij wereldkampioen geweest.

Het leven kan in een oogwenk veranderen. Deuren gaan dicht en weer open. Je wint of je valt. Je wordt verliefd of je kunt zomaar een naaste verliezen.

Zelfs met die onweerlegbare kennis in het achterhoofd, stond ik in januari 2015 voor een belangrijke beslissing.

Ik was toen 24. Ik ben geboren in het Slowaakse Žilina, maar woonde inmiddels in Monte Carlo. Ik was vijf jaar profrenner, waarin ik 65 overwinningen had geboekt, vier keer nationaal kampioen was geweest en in de Tour drie keer de groene trui had gewonnen.

Maar voor het eerst in mijn carrière zou ik van ploeg wisselen.

Ik moet denk ik nog een stukje verder terug in de tijd om uit te leggen hoe ik dit punt had bereikt. Terug naar het begin.

Als kind was ik gek op fietsen en winnen. Mensen horen graag de verhalen waarin ik aan de start verschijn op een van mijn zus

WINTER

geleende fiets, of een exemplaar dat je voor een handvol *koruna* bij de supermarkt kon kopen, op gympen en in een t-shirt, waarop ik niettemin alle anderen het nakijken gaf. Je zult mij niet horen zeggen dat die verhalen niet waar zijn, maar het had feitelijk weinig om het lijf. Slowakije was een land in opkomst, dat na decennia van stilstand achter het IJzeren Gordijn floreerde en dankzij de zeer breed gedragen ‘fluwelen scheiding’ verlost was van de ongemakkelijke verstrengeling met de Tsjechen. Wij kinderen genoten van het leven en maakten volop plezier. Ik had twee oudere broers, Milan en Juraj, en een zus, Daniella. Mijn vader bracht me overal naartoe om te kunnen koersen, op grote afstand van Žilina en zelfs over de landsgrenzen: naar Polen, Tsjechië, Oostenrijk, Slovenië, Italië... we gingen gewoon. Mountainbiken, wegkoersen, veldritten, het deed er niet toe. Ik wilde gewoon koersen. Omdat ik veel won, en ik het leuk vond.

Ik won zo veel koersen dat profploegen me begonnen op te merken. In mijn laatste jaar bij de junioren heb ik me laten testen bij de academie van Quick-Step, waar in de loop der jaren al zo veel talent tot wasdom was gekomen. Ik verbleef in het anonieme gebouw dat net zo goed een fabriek had kunnen zijn, of een filiaal van een of ander bedrijf, in de wetenschap dat de jeugdige stemmen van de vele toekomstige kampioenen al twee decennia door de gangen van dit pand galmden. Het was uiteindelijk de massale aanwezigheid van die jonge renners die mij tegen de borst stuitte. De academie levert jaarlijks letterlijk honderden jongens af en houdt de gegevens van nog eens duizenden junioren overal ter wereld bij, in de hoop ooit een nieuwe Merckx, Kelly of Indurain te zullen ontdekken. Mijn koersresultaten noch de wattages die ik

in hun tests produceerde, bleken goed genoeg om me van al die andere junioren te onderscheiden. Ze zeiden dat ik de komende seizoenen hard moest werken in de beloften-categorie en dat ze mijn vorderingen in de gaten zouden houden.

Hoewel het niet negatief bedoeld was, voelde het wel zo. Vandaar dat ik, toen de Liquigas-ploeg belangstelling toonde en me liet weten dat ik er direct kon beginnen, geen seconde aarzelde. Ze hoefden niet op me te wachten, en ik was zeker niet van plan op dat telefoontje van Quick-Step te blijven wachten, als dat al zou komen.

Omdat er in Italië in de beloften-categorie quota voor buitenlandse renners van kracht waren, bleef ik voor de Slowaakse bond uitkomen en deed ik van Slowakije tot aan Italië, en van Duitsland tot en met Kroatië mee aan mountainbike- en wegkoersen. Ik zou weliswaar niet in een Liquigas-trui in de Tour de France te zien zijn, maar ik was op mijn negentiende profrenner in een pro-continentale wielploeg en verdiende duizend euro per maand. Het was behoorlijk cool.

In juli 2009 belde Liquigas met de uitnodiging me aan te sluiten bij de selectie voor de Ronde van Polen. Ivan Basso was onze kopman, en verder trof ik er jongens met wie ik in de loop der jaren goed bevriend zou raken, zoals Maciej Bodnar, Daniel Oss, inmiddels weer mijn ploegmaat bij BORA - hansgrohe, maar vooral Sylwester Szmyd, al vele jaren een trouwe vriend en tegenwoordig mijn trainer.

De uitnodiging van Liquigas was hun manier om te zeggen: 'Je hoort erbij.' Hoewel ik nog maar negentien was, zou ik niet meer bij de beloften koersen, zou ik niet meer in mijn nationale trui

WINTER

kriskras door Europa koersen en was het gedaan met het mountainbiken. Ik zou fulltime prof in het ProTour-circuit worden.

Liquigas regelde een appartement voor me in San Donà di Piave, in de buurt van Venetië. Het was niet groot, maar wel helemaal mijn domein. Mijn broer Juraj kwam er logeren, net als Maroš Hlad, mijn vaste soigneur. Dit was het begin van Team Peter, een kleine club vrienden die onder alle omstandigheden op elkaar konden rekenen. Ik had inmiddels ook een agent: Giovanni Lombardi, een stijlvolle oud-renner die Erik Zabel in de strijd om de groene trui naar menige sprintoverwinning heeft geleid. Giovanni, of Lomba zoals wij hem liefkozend noemen, was de eerste die het potentieel van Team Peter zag, en degene die het hardst van allemaal gewerkt heeft om dat te realiseren. Het eerste echte wapenfeit van Team Peter, dat geheel op conto van Giovanni geschreven mag worden, was het binnenhalen van Juraj bij de Liquigas-formatie. Hij wist dat mijn broer goed genoeg was om zelf een profcontract te verdienen, maar hij begreep ook dat hij alles zou doen om me op de fiets maar ook daarbuiten te beschermen. Juraj, Maroš en ik verbleven gedrieën in Veneto, dicht bij de bergen zodat we gevarieerder konden trainen. Het was een prachtige tijd die twee jaar duurde, totdat ik op aanraden van Giovanni naar Monaco verhuisde.

In 2010 stond ik aan de start van mijn eerste profkoers, de Tour Down Under. Hoewel ik nog nooit in Adelaide was geweest, kende ik Australië een klein beetje. Ik had een halfjaar daarvoor meegedaan aan het WK Mountainbiken dat in de hoofdstad Canberra was verreden, waar ik bij de beloften als vierde was geëindigd. Ik

genoot van het zomerse weer in januari in Adelaide: je stapte elke dag in een korte broek en een trui op de fiets, zonder dat je hoefde na te denken over armstukken en dat soort dingen. Het is een ander land, met zijn eigen specifieke geur. Eucalyptus, of gombomen, zoals de plaatselijke bevolking ze noemt. Zodra ik die geur ergens ter wereld opsnuif, denk ik weer terug aan die tijd op het zuidelijk halfrond, aan die snikhete dagen waarop de aarde onder de hitte leek te bezwijken.

Net als het weer is ook de koers zelf aangenaam. Er zijn geen lange verplaatsingen tussen de etappes, je hoeft niet elke dag je tas in te pakken maar verblijft gedurende de hele wedstrijd in een prettig hotel. Zoals in elk beroep kan het leven van een profrenner soms eentonig zijn. Maar op een of andere manier heb je daar tijdens de Tour Down Under minder last van. Ik ben de relaxte houding van de Australiërs in de loop der jaren überhaupt meer gaan waarderen. Ze maken nergens echt een probleem van. Ze hebben een oogopslag die lijkt te zeggen: *Why so serious?*

Het verliep down-under niet zonder horten en stoten. Ik koerste, sprintte, viel, maar dacht uiteindelijk: nou ja, ik ben nog maar twintig en heb hier nog nooit gekoerst, en deze gasten zijn allemaal al in de dertig en rijden al jaren rond, maar volgens mij zal ik ooit in staat zijn een paar van dit soort koersen te winnen.

Ik dacht dat die dag was aangebroken op het moment dat we weer naar Europa terugkeerden. Het was niet de bedoeling dat ik binnen afzienbare tijd al mee zou doen aan een grote koers als Parijs-Nice, maar toen Bodnar ziek moest afhaken, besloot de ploeg me zonder dat ze er iets van verwachtten op te stellen om

WINTER

ervaring op te doen. Het was bitter koud in hartje Frankrijk, maar al in de tweede etappe naar Limoges reden de verschillende sprinttreintjes elkaar op vijfhonderd meter van de eindstreep in de wielen met een valpartij tot gevolg. Ik knapte de sprint zoals gewoonlijk in mijn eentje op, loerend op het juiste wiel, en na de valpartij was er achter mij een gat gevallen. Ik ging vol gas op weg naar de streep, maar net doen ik dacht voor het eerst te gaan winnen, realiseerde ik me dat ik te vroeg was gegaan. Met de finish in zicht werd ik voorbijgestoken door de snelle Fransman William Bonnet.

Ik was ongeveer twee minuten teleurgesteld, maar toen realiseerde ik me dat ik in mijn eerste koers op Europese bodem, en niet de minste bovendien, heel dicht bij etappewinst was geweest. De zeges zouden vast en zeker komen.

En dat was ook zo. De eerste kwam al direct de dag erop, toen ik in de sprint de snelste was van een groep vluchters die op een heuvelachtig parcours uit de greep van het peloton waren gebleven. Het was alsof ik terug was in Žilina: een vlakke grijze lucht die met de horizon leek te versmelten en sneeuwbuien die ervoor zorgden dat de etappe met vijftig kilometer moest worden ingekort.

Drie dagen later was het opnieuw raak. Dit keer viel ik drie kilometer voor de meet aan, op een moment dat iedereen zich opmaakte voor de massasprint, en kwam met twee seconden voorsprong op het peloton in Aix-en-Provence over de streep. De vraag die me in mijn latere profcarrière om de haverklap gesteld werd, werd die middag voor het eerst gesteld: beschouwde ik mezelf als een sprinter of niet?

MIJN WERELD

Aan die Parijs-Nice hield ik ook mijn eerste puntentruï over. Toen ik op het podium stond, naast Alberto Contador, die met de aanvallende stijl waar hij patent op heeft het eindklassement had gewonnen, dacht ik: hier zou je best wel eens aan gewend kunnen raken, Peter.

Ik won ook het puntenklassement in de Ronde van Californië en het seizoen vloog voorbij. Een jaar later eindigde ik diezelfde ronde met wederom de groene trui om de schouders, en pakte ik daarna drie etappes in mijn eerste Grote Ronde, de Vuelta, die ik ook nog wist uit te rijden. In 2011 won ik alles bij elkaar vijftien koersen, in 2012 zestien.

In het voorjaar van 2012 speelde ik voor het eerst een rol van betekenis in de klassiekers. Ik won er weliswaar geen, maar eindigde in Milaan-San Remo, Gent-Wevelgem en de Ronde van Vlaanderen wel in de top tien, en haalde in een heuvelachtige koers als de Amstel Gold Race zelfs het podium. Ik kreeg de vraag of het niet nadelig zou zijn voor mijn sprintcapaciteiten als ik me voortaan op de klassiekers zou toelekken, maar dat sloeg nergens op. Sprinten voor de overwinning in een etappe waarin het voor de meeste renners vooral zaak is die ongeschonden door te komen, is iets heel anders dan strijden om de winst in een Monument zoals Vlaanderen of Roubaix. Het is om te beginnen een zaak van de dood of de gladiolen. Je wint of je gaat naar huis, je krijgt de volgende dag geen nieuwe kans, wat betekent dat rare erop-of-erondercapriolen aan de orde van de dag zijn. En je moet ook de afstand van die koersen niet vergeten. Milaan-San Remo is bijna driehonderd kilometer, en het peloton trekt vanuit Mi-

laan de Turchino-pas over als een roedel hazewindhonden die ervandoor stuiven. Het uithoudingsvermogen dat je nodig hebt om na zeven uur nog iets in de benen te hebben is niet hetzelfde uithoudingsvermogen dat een fietser nodig heeft om na een aantal rondjes op de olympische wielersbaan iemand in te halen. Het woord 'sprinter' is veel gecompliceerder dan het ogenschijnlijk lijkt.

Het laatste stuk gereedschap dat je nodig hebt om de klassiekers goed te verteren is ervaring. De klassiekers zijn stevig in de geschiedenis geworteld, en mannen als Cancellara of Boonen, die ze vele jaren hebben gedomineerd, kennen elke berg, bocht en kasseistrook als hun broekzak. Hiermee vergeleken zijn de etappekoersen eerder een rondreizend circus. Als je de eindstreep van een Touretappe nadert, probeer je je de informatie te herinneren die je die ochtend voor het eerst en laatst in het *roadbook* hebt gelezen. Komt er een bocht? Naar links of naar rechts? Hoe ver is het dan nog naar de streep? Is de aankomst heuvel op? Staat er tegenwind?

Als je dat allemaal bij elkaar stopt, heb je nog één ding nodig: alle geluk van de wereld.

Toen ik in juli mijn Tourdebuut maakte, kreeg ik de kans de wereld te laten zien dat ik kon sprinten.

Tijdens een avondje uit in Žilina, in het gezelschap van Milan en al mijn oude vrienden, stonden we op een gegeven moment om een of andere reden – die waarschijnlijk alles met bier te maken heeft – de vogeltjesdans te doen: we waggelden met de ellebogen en knieën als vroegoude tieners door het café naar buiten. Gabriele Uboldi, mijn perschef, zal de eerste zijn om te bevesti-

gen – waarschijnlijk omdat hij er zoveel verliest – dat ik altijd te porren ben voor een weddenschap. Toen we in de eerste Tour-etappe naar de Côte de Seraing stoven, dacht ik alleen maar aan de winst, zodat ik bij het passeren van de meet de vogeltjesdans kon doen, wat ik de jongens thuis beloofd had.

Fabian Cancellara ging aan de voet van de klim vol aan, en ik fietste mijn oogballen er zowat uit om in zijn wiel te komen. Hij had de vorige dag de proloog gewonnen en reed daarom in het geel, en was vastbesloten twee zeges op rij te boeken. Nadat ik op het steilste stuk van de klim de aansluiting had weten te vinden, keek ik achterom en zag dat alleen Edvald Boasson Hagen er nog aan hing. De rest van de Tour spartelde ergens op de achtergrond. Terwijl we de top tot een paar honderd meter naderden, probeerde Cancellara me uit alle macht de kop op te dringen, maar ik hield mijn blik op zijn wiel gericht, in de wetenschap dat ik een goede kans had hem voorbij te schieten als ik hem het tempo kon laten maken. Boasson Hagen, die waarschijnlijk iets vergelijkbaars van plan was, week op zijn beurt niet van mijn wiel, en het peloton won ondertussen terrein. Net op het moment dat ik mijn zenuwen niet meer in bedwang leek te hebben en uit angst om in de laatste tweehonderd meter door het peloton te worden bijgehaald, de aanval wilde inzetten, opende Cancellara godzijdank de sprint.

Dat deed hij op een voor mij perfect moment, net voordat de snelheid inzakte, en ik stoomde hem voorbij op weg naar mijn eerste etappewinst in de Tour, die ik met zo veel marge boekte dat ik voldoende tijd had om de vogeltjesdans te doen. Cancellara zag de humor er niet van in, zogenaamd omdat ik onderweg naar

WINTER

mijn overwinning niet had willen overnemen, wat natuurlijk klopte, maar eigenlijk omdat hij al een superster was en ik nog maar een groentje. En hij ergerde zich nogal aan dat zegedansje, dat hij opvatte als een persoonlijke sneer en een gebrek aan respect.

Tegen de tijd dat we Parijs binnenreden, stond ik op het punt mijn eerste groene trui in de Tour te winnen, en had ik de Incredible Hulk en de Running Man aan mijn zege-arsenaal kunnen toevoegen. Ik had graag meer gewonnen, maar ik had geen ideeën meer voor nieuwe overwinningengebaren. In elk geval wist Cancellara inmiddels dat ik het niet persoonlijk had bedoeld.

2013 was mijn beste jaar tot dan toe, waarin ik op allerlei parcours in diverse soorten koersen in totaal 22 zeges zou boeken, waarmee ik de succesvolste renner in de ProTour was. Of moet ik mezelf de 'winnigste' renner noemen, zoals de Amerikanen? Het is een afschuwelijk woord, maar wel nauwkeuriger. Wie zegt dat het winnen van 22 koersen een grotere prestatie is dan het winnen van een Tour en zeventien andere koersen, zoals Chris Froome dat jaar deed?

Toen ik in maart tweede werd in zowel de Strade Bianche, Milaan-San Remo, E3 Harelbeke als de Ronde van Vlaanderen stelde ik me in op een jaar vol tweede plaatsen. Die reeks doorbraak ik met mijn eerste zege in een klassieker. Eindelijk. Het was zo koud in België, dat Gent-Wevelgem op een haar na was afgelast, maar uiteindelijk volstond een inkorting van het parcours met vijftig kilometer. Dat kwam mij uiteraard niet slecht uit, aangezien de oudere renners het (naar mijn mening) vooral van hun uithou-

dingsvermogen moesten hebben, en de hele dag was ik voorin het peloton te vinden. Op vier kilometer van de streep, toen mijn medevluchters zich het hoofd braken over hoe ze me in de sprint moesten verslaan, demarreerde ik daarentegen en kwam solo over de streep, waar ik, tot groot vermaak van het publiek dat het risico op onderkoeling had getrotseerd om mij te kunnen zien winnen, een paar wheelies deed.

Ik denk dat 2014 achteraf gezien geen slecht jaar was, met een derde opeenvolgende groene trui in de Tour en zeven overwinningen, maar in werkelijkheid was het een rampjaar. Ik was realistisch genoeg om te beseffen dat, gezien de vlucht die mijn carrière genomen had, het moment zou kunnen komen dat ik pas op de plaats zou moeten maken. Ik was in het peloton inmiddels geen onbekende meer en werd bij elke koers waar ik aan deelnam scherp in de gaten gehouden, waardoor mijn kansen op winst iets waren afgenomen. Ik richtte me steeds meer op de grote koersen zoals Vlaanderen en Roubaix, die sowieso heel moeilijk te winnen zijn – dat is nu juist het hele idee – en waarbij iedereen een dosis geluk nodig heeft. Ik was zelfs bereid een heel seizoen waterdrager te zijn als daarmee mijn kansen op de lange termijn zouden stijgen.

Maar dit was geen water dragen. Dit was shit. Ik reed als een natte krant. Ik was voortdurend uitgeput. Ik had in de Tour weliswaar het groen weer gewonnen, maar de Tour de France van 2014 was de eerste zonder etappezege. Geen malle zegedansjes dus. Shit, niet eens normale zegegebaren. Ik had het gevoel iedereen in de steek te laten: mijn vrienden, mijn familie, Team Peter,

WINTER

mijn ploegmaats, Cannondale (zoals Liquigas inmiddels heette), iedereen.

Het was tijd voor verandering. Het was dat, of terugkeren naar Žilina en stoppen.